COCO CSU_BAND2 # 3 : เริ่มต้นการซ้อม

หลังจากโกโก้และมะลิเดินทางมารวมกลุ่มกับสมาชิกวงที่เหลือ การซ้อมครั้งแรกของวง VA Zone ก็ได้เริ่มขึ้นในห้องทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่ถูกจัดด้วยแสงไฟสลัว

เพลงที่ถูกรับเลือกสำหรับการแข่งขันในครั้งนี้ประกอบด้วยเพลงรักและเพลงเศร้าอย่างละหนึ่งเพลง ท่วงทำนองที่สมาชิกต่างล้วนเคยฟังกันมาแล้ว แถมยังเป็นเพลงที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงมากอีกด้วย เหล่าสมาชิกเลือกเพลงเหล่านี้มาภายใต้หัวข้อ **‘เพลงนี้ที่คิดถึง’** โดยจะต้องเป็นเพลงที่มีอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปเท่านั้น โดยนับถอยหลังจากปี 2023 ซึ่งก็คือปีนี้นั่นเอง

เพลงที่ถูกรับเลือกในการซ้อมของวันนี้เพลงแรกก็คือเพลงรัก พวกเขาเชื่อว่าหากเริ่มต้นการซ้อมด้วยแนวดนตรีรักใคร่ชอบพอ โชคลาภก็จะเป็นใจให้แน่นอนว่าเป็นเรื่องที่คิดขึ้นเอาเองเพียงเพื่อความขบขัน ความตื่นเต้นและความคาดหวังแสดงออกผ่านใบหน้าของแต่ละคนทันทีที่จับอุปกรณ์

ก่อนมาที่นี่ สมาชิกทุกคนได้ทำการแกะเพลงท่อนที่จะเล่นกันมาแล้ว แถมยังมีการพูดคุยกันแลกเปลี่ยนในกลุ่มแชทวงอยู่เรื่อย ๆ เรียกได้ว่าเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนมาเล่นอย่างที่สมาชิกในวงควรจะทำกัน ขืนมีสักคนที่ไม่ได้ศึกษาเพลงมาก่อน การซ้อมในครั้งนี้ก็อาจจะพลังทลายได้เลยทีเดียว และก็ไม่มีใครที่อยากจะเป็นปลาเน่า

“เตรียมตัวกันมาดีแล้วใช่มั้ยสาว ๆ” นายอัทธ์เสียบแอมป์เข้ากับกีต้าร์ของเขาพลางยิงคำถาม

“พร้อมตั้งแต่เมื่อคืนละ!” กุ๊กไก่เริ่มนวดนิ้วของตัวเอง วอร์มอัปก่อนการเคลื่อนอันหนักหน่วงที่กำลังจะตามมาในเร็วไว

“ลี่เองก็ลองร้องมาก่อนแล้วทั้งสองเพลง เปิดแบบคาราโอเกะในเน็ตซ้อมเอาน่ะ” เหมยลี่พูดอย่างกระตือรือร้น ท่าทางดูตื่นเต้นไม่แพ้ใคร แต่ในคราวเดียวกันก็ดูประหม่าบ้าง เนื่องจากวันนี้จะเป็นการซ้อมแบบวงครั้งแนกของเจ้าหล่อน

“ห่วงตัวเองเถอะนายอัทธ์ ถ้าเล่นพลาดขึ้นมามีอายสาวยกแก๊งแน่” ไพลินไล่โน้ตบนคีบอร์ดด้วยความชำนาญ พยายามทำความคุ้นเคยกับน้ำหนักที่แตกต่างจากเปียร์โนที่เธอเล่นประจำ

ระหว่างนั้นมะลิก็เอาแอมป์มาต่อกับเบสของตัวเองอย่างเงียบ ๆ มือของเธอเริ่มสั่นระรัว แม้ว่าเธอจะเล่นเบสมานาน แต่นี่ก็เป็นการซ้อมแบบวงครั้งแรกของเธอเช่นกัน และด้วยนิสัยส่วนตัว อาการของเธอจึงดูหนักกว่าคนอื่นเขาพอสมควร

“เอาละ ๆ รอบแรกพวกเราก็คงจะยังจูนกันไม่ติด แต่ก็พยายามปล่อยจอยให้ได้มากที่สุดก็แล้วกันนะ” ชายหนึ่งเดียวในวงลองดีดกีต้าร์เพื่อเทสเสียงที่ออกมาจากแอมป์ ส่วนมะลิก็เทสเสียงเบสของตัวเองเช่นกัน

“ถ้างั้นเริ่มเลยนะ...” เมื่อนั้นโกโก้ก็ถามความพร้อมของเหล่าเพื่อนร่วมวง ซึ่งก็ได้รับการพยักหน้ากลับมาเป็นคำตอบพร้อมกับคำกล่าวตกลง

กุ๊กไก่ที่ต้องเป็นคนเปิดจึงเริ่มจับไม้กลองอย่างมั่นมือและเพ่งเล็งสมาธิไปยังอุปกรณ์ตรงหน้า ราวกับเธอต้องการจะถ่ายพลังงานอันล้มหลามลงไปอย่างสุดความสามารถ

“เอาล่ะ! ไก่ลุยละนะทุกคน! วัน ทู ทรี โฟว์!”

ด้วยพลังที่เปี่ยมล้น กุ๊กไก่ลดไม้ในมือปะทะเข้ากับเครื่องดนตรีด้วยความรุนแรงที่กะเอาไว้อย่างเหมาะสมพอดิบพอดี เกิดเป็นเสียงกลองสแนร์ดังก้องไปทั่วห้อง เปิดทางให้โกโก้เริ่มบรรเลงท่อนแรกออกมาด้วยกีต้าร์ของเขา ฝ่ามือเคลื่อนลงตีคอร์ดพลางสาดส่องมองสมาชิกเรียงรายทีละคน เมื่อกีต้าร์ขึ้นได้ระยะหนึ่ง เสียงเบสของมะลิก็เริ่มตามมาไม่ห่าง

เมื่อนั้นไพลินก็เริ่มเคลื่อนนิ้วไปตามตำแหน่งตัวโน้ตบนคีบอร์ด ประสานเครื่องดนตรีทั้งหมดเป็นจังหวะที่กลมกลืน

‘เอาเรื่องอยู่ ๆ’ นายคิ้วแผลคิดในใจ ก่อนที่พริบตาต่อมาจะชม้ายตาจับจ้องคนตัวเล็ก ‘ต่อไปก็ขึ้นอยู่กับเธอแล้ว นักร้องเสียงใสของพวกเรา’

เหมยลี่ นักร้องสาวผมน้ำตาลที่ยืนอยู่บริเวณกลางห้องพร้อมกับไมโครโฟนในกำมือ เจ้าหล่อนเริ่มกระแอมเสียงในลำคอ มันฟังดูสั่นเล็กน้อย สัญญาณที่แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจที่ปะปนอยู่กับความประหม่า

เรือนผมสีน้ำตาลหลับตาลงและหายใจเข้าเฮือกโต ก่อนจะขับร้องเนื้อเพลงออกมา เสียงของเธอสั่นบ้างเล็กน้อย ราวกับว่าตอนนี้เธอกำลังสำรวจหาเรนจ์เสียงที่เหมาะสมของตัวเอง เมื่อจับต้นชนปลายได้ ความมั่นใจของหล่อนจึงเริ่มเพิ่มพูนขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

“สวย! ไปได้สวยมาก!”

กุ๊กไก่พูดขึ้นมาขณะเหวี่ยงฝ่ามือไปมาด้วยความเร็วปานฟ้าแลบ สร้างลำนำจากกลองชุดที่ปกคลุมทั่วบรรยากาศห้องซ้อม กลองเบสให้จังหวะที่ฟังแล้วมอบความรู้สึกเร้าใจ ส่งผลให้การเล่นของทุกคนเริ่มไหลไปตามรากฐานที่ถูกปูเอาไว้ในการเล่นแบบวง

‘สมเป็นคนที่ออกปากชวนคนอื่นลงแข่งดี ฝีมือต้องระดับนี้แหละ!’ นายคิ้วแผลคิดชื่นชมเพื่อนสนิท

แต่ก็ใช่ว่าทุกอย่างจะผ่านไปได้อย่างสมบูรณ์แบบ ยังคงมีเสียงบอดหรือการเล่นที่พลาดหลุดออกมาได้ยินเป็นครั้งคราว แต่พวกเขาก็ยังคงเล่นด้วยกันต่อไป

มะลิดูจะกดดันมากกว่าใคร สีหน้าของเธอบ่งบอกอย่างชัดเจน ท่าทางที่ไม่ตกกับอยู่ในสถานการณ์แบบนั้นอาจจะทำให้เกิดความผิดพลาดออกมาโดยง่าย นั่นเป็นจุดที่นายคิ้วแผลสังเกตเห็น แต่ฝีไม้ลายมือการเล่นของเธอนั้นอยู่ในระดับที่ดีอย่างปฏิเสธไม่ได้ เพียงแต่ต้องอาศัยการปรับตัวมากขึ้นอีกนิดก็เท่านั้น

และแล้วเพลงก็ดำเนินมาจนถึงท่อนฮุก ปัญหาที่แฝงอยู่ระหว่างการเล่นก็เริ่มชัดเจนมากยิ่งขึ้นเมื่อโทนเพลงเริ่มยกระดับ สิ่งแรกที่รู้สึกได้คือจังหวะที่ฟังดูไม่ถูกต้องนัก เสียงเบสของมะลิเริ่มไปช้ากว่าที่ควร แม้จะดีเลย์เพียงเสี้ยววินาทีก็ทำให้ลำนำฟังดูประหลาด

คีย์บอร์ดของไพลินปะทะเข้ากับเสียงกีต้าร์ของโกโก้จนฟังดูพิลึกพิลั่น แตกต่างไปจากตอนแรกที่ผสมผสานกันลงตัว

เสียงของเหมยลี่สั่นคลอนในขณะที่หล่อนพยายามหาระดับเสียงที่เหมาะสม แต่ดนตรีประกอบโดยรอบของเหล่านักดนตรีไม่เป็นใจนัก แถมกลองของกุ๊กไก่ก็ฟังดูบ้าบิ่นเกินไปหน่อย ผลลัพธ์ที่ออกมาจึงแทบไม่ต่างกับภัยพิบัติ

เมื่อทุกอย่างกลายเป็นแบบนี้ ทุกคนจึงหยุดเล่นอย่างพร้อมใจ ถ้าหากเป็นความผิดเพียงเสียงบอดเพียงเล็กน้อยพวกเขาก็คงเลือกที่จะไปต่อ แต่ผิดพลาดถึงระดับนี้ ทางเลือกที่ดีคือการลองเริ่มใหม่ แต่ถึงกระนั้นทุกคนพากันหัวเราะขบขันกับความผิดพลาดอย่างไม่คิดมาก

นายอัทธ์มือกีตาร์ ทำลายความเงียบด้วยรอยยิ้มแห้ง ๆ “ไม่ได้ราบรื่นอย่างที่หวังไว้นะเนี่ย”

“ขอโทษทีนะ เมื่อกี้มะลิพลาดเอง” เจ้าหล่อนผมแดงกล่าวโทษตัวเองเป็นคนแรก ท่าทางดูรู้สึกผิดสุด ๆ

“ไม่หรอก! จริง ๆ ก็พลาดกันหมดนั่นแหละ เมื่อกี้ไก่ก็ได้ใจไปหน่อยเหมือนกัน ตีเพลินคร่อมจังหวะเละเทะไปหมด” มือกลองสาวรีบพูดต่อ “แล้วพอเล่นเสียไปทีนึงก็เริ่มดำน้ำกันหมดเลย”

“การประคองสติถือเป็นเรื่องที่สำคัญในการเล่นดนตรี ถ้าเป็นการแสดงจริงเราหยุดเล่นกลางคันไม่ได้หรอก” สาวใหญ่พูดขึ้น “ถ้าเกิดว่าขวัญกระเจิงกันหมดแบบนั้น ก็คงจะเลี่ยงเรื่องวุ่นวายแบบเมื่อกี้ไปไม่ได้”

“จริงด้วย...ตอนแรกลีก็ร้องไปได้เรื่อย ๆ นะ แต่พอเสียจังหวะสติแตกกระเจิงไปหมด พอจะกลับมาเข้าจังหวะตามเดิมก็ดันไม่รอด” เรือนผมสีน้ำตาลออกความเห็น หล่อนรับรู้อย่างแจ่มแจ้งว่าอะไรทำให้เกิดข้อผิดพลาดเมื่อครู่ขึ้นมา

“ไม่ว่าจะแบบวงหรือเดี่ยว...ถ้าหากว่าพลาดแล้วต้องรีบแก้สถานการณ์กลับมาให้ได้ นั่นแหละคือสิ่งที่มืออาชีพเขาทำกัน”

เมื่อนั้นไพลินก็ย้ำอีกครั้งก่อนจะวางนิ้วลงบนคีย์บอร์ดเช่นเดิม เธอพูดราวกับว่าเคยมีประสบการณ์แสดงดนตรีกับคนมานักต่อนัก

“เรามาลองกันใหม่ดีกว่า”

“ต้องแบบนั้นสิ!” กุ๊กไก่ควงไม้กลองอีกรอบ ก่อนจะสูดหายใจเพื่อเตรียมความพร้อม “คราวนี้แหละ จะไม่มีจุดอ่อนให้เห็นอีกต่อไป!”

เมื่อนั้นนักร้องสาวจึงเริ่มกระแอมอีกครั้ง ไมค์ในมือจับแนบชิดบริเวณปาก “พร้อม ๆ!” ท่าทางดูสั่นสู้อย่างสุด ๆ คงเป็นการปรับตัวครั้งใหญ่ที่เดิมมักจะร้องเพี้ยนได้อย่างเต็มที่ การได้มาร้องจริงจังคงทำเอาต้องปรับตัวไม่น้อย

“มะลิเห็นจุดด้อยของตัวเองเมื่อกี้แล้ว...ส่วนมากเป็นเพราะไทม์มิ่งการเข้าจังหวะท่อนฮุก คราวนี้จะระวังเอาไว้ให้ดี” สิ้นเสียงสาวผมแดง ตอนนั้นโกโก้ก็ตีคอร์ดสลับไปมารอบหนึ่ง

“เลสโกว!” นายคิ้วแผลจับกีต้าร์ขึ้นมาอย่างมั่นมืออีกครั้ง ก่อนมองไปยังเพื่อนสาวที่จับเบส ทำให้หล่อนตั้งท่าเตรียมพร้อมซ้อมอีกรอบเช่นกัน

ตอนนั้นชาว VA zone ก็พยักหน้าให้กันและกันครั้งหนึ่ง เพื่อบอกเป็นนัยน์ว่าพร้อมที่จะลุยอีกรอบแล้ว ความผิดพลาดเพียงแค่ครั้งเดียวไม่มีทางทำให้กำลังใจของทุกคนถดถอยลงได้

เหล่าสมาชิกวงเริ่มบรรเลงเพลงเดิมซ้ำอีกรอบตั้งแต่ต้น ต้องยอมรับว่าคราวนี้ก็ไม่ได้ดีกว่าครั้งแรก แต่สิ่งที่แตกต่างออกไปคือทุกคนรับรู้ได้ว่าครั้งก่อนหน้าไปพลาดที่ตรงไหน และพวกเขาก็สามารถเตรียมพร้อมที่จะรับมือเมื่อท่อนนั้นมาถึงอีกรอบ

คราวนี้ทุกคนประคองผ่านท่อนฮุกไปได้ แม้จะห่างไกลคำว่าสมบูรณ์แบบ แต่ก็ถือว่าเป็นการพัฒนา ส่วนที่ยากต่อจากนี้คงจะเป็นท่อนแร็ป ซึ่งมีจังหวะและโทนที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าแปลก เมื่อทำนองดังกล่าวมาถึง เหล่าสมาชิกก็สามารถเล่นกันได้อย่างพอดูไถ ในคราวเดียวกันนายคิ้วแผลก็ร้องเป็นซับโวคอลให้กับเหมยลีในท่อนที่จำเป็นต้องใช้เสียงผู้ชายกระแทก

และแล้วพวกเขาก็สามารถเล่นจนจบเพลงกันได้เป็นครั้งแรก สีหน้าของทุกคนดูปิติยินดีเป็นอย่างมาก ก่อนที่เสียงตบมือจะดังขึ้นมาจากกุ๊กไก่เป็นคนแรก โดยที่หล่อนยังคงมีไม้กลองอยู่ในมือ

“ทำได้แล้ว! ทำได้แล้วนี่ไง! ไม่มีอะไรที่ชาว VA zone อย่างเราจะก้าวข้ามไม่ได้” เธอกระดี๊กระด๊าชอบใจยกใหญ่

“ต่อจากนี้ก็คงจะมีแต่ดีขึ้นแล้วล่ะนะ พวกเรา VA zone อะของจริง” โกโก้เสริมต่อทันที

“เพลงแรกถือว่าผ่าน ทำได้ตั้งแต่วันแรกนับว่าไม่แย่เลย” เมื่อพูดจบไพลินก็หันไปหาเรือนผมสีน้ำตาล “แตกต่างจากตอนร้องคาราโอเกะสิ้นเชิงเลยนะ”

“ลี่เองก็ตั้งใจซ้อมมาเต็มที่เลยนะ กะจะร้องเอาฮาแบบในเกะอย่างเดียวก็ไม่ได้สิ” เรือนผมสีน้ำตาลยกยิ้มยินดีให้กับคำชื่นชมของสาวใหญ่

มะลิที่เห็นทุกคนพึงพอใจกับการซ้อมเมื่อครู่ก็พลอยยิ้มไปด้วย ในใจก็รู้อยู่ลึก ๆ เธอทำได้ดีเช่นกัน

“เราซ้อมอีกรอบกันเหอะ ถ้ารอบนี้ยังเล่นได้จนจบอีก เราก็ลองเล่นอีกเพลงกันต่อเลย”

โกโก้เสนอ แม้จะเป็นวันแรกแต่พวกเราก็ต้องรีบทำเวลา เป้าหมายการเล่นในครั้งนี้คือทำให้ท่อนฮุกและท่อนแร็ปสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ถ้าพวกเขาสามารถทำได้ในวันแรก จะถือว่าเป็นการพัฒนาที่ก้าวกระโดดอย่างน่าเหลือเชื่อ

“วัน ทู ทรี โฟว์!”

คราวนี้คนให้สัญญาณเริ่มเล่นก็คือนายผิวคล้ำ เครื่องดนตรีเริ่มด้วยกลองของกุ๊กไก่และเรียงไปตามลำดับเช่นเดิม ช่วงเปิดไม่แตกต่างจากคราวก่อนมากนัก แต่ถึงกระนั้นรอบก่อนพวกเขาก็ทำไว้ดีโอเคอยู่แล้ว และแล้วท่อนที่รอคอยก็กำลังใกล้เข้ามา

เหมยลี่สูดหายใจเข้าเฮือกโต และแล้วท่อนฮุกก็เริ่มเข้าที่เข้าทาง เสียงเบสของมะลิพบกับจังหวะและให้ความหนักแน่นที่ลงตัว คีย์บอร์ดของไพลินเพิ่มสัมผัสไพเราะเหมาะสม การตีกลองของกุ๊กไก่มอบจังหวะที่สมบูรณ์สม่ำเสมอ ก็เพิ่มสูงขึ้นด้วยความมั่นใจ กีตาร์ของโกโก้ช่วยสร้างรากฐานให้ทุกอย่างเข้ากันได้ ส่งผลให้เสียงของนักร้องอย่างเหมยลี่ร้องออกมาได้อย่างมั่นใจ และพวกเขาร่วมกันสร้างเสียงที่กลมกลืนกันจนสั่นสะท้านห้องซ้อมสี่เหลี่ยม

‘รอบนี้ได้เข้าที่เข้าทางดีกว่าเดิม’ นายคิ้วแผลคิดในใจ แต่ก็ยังคงไม่ประมาทเพียงเพราะทุกอย่างเป็นใจ

เป็นท่อนฮุกที่สมบูรณ์กว่าเก่า สร้างรอยยิ้มกับคนร่วมวงได้ดี เรียกได้ว่าหากไม่ตั้งใจก็คงไม่พบจุดผิดพลาดแอบเนียนเอาไว้ได้ เป็นการเล่นที่สมบูร์เกือบเต็มร้อย แค่ตกหล่นรายละเอียดหยิบย่อยบางอย่างไปเท่านั้น แต่ถ้าเทียบกับครั้งแรกก็ถือว่าดีขึ้นมากโข ตามมาด้วยท่อนแร็ปที่เปรียบดั่งท่อนปราบเซียน สมาธิของทุกคนถูกดึงมาจนถึงขีดสุด

‘ขอให้ได้ขอให้โดนทีเฮอะ!’ โกโก้สูดหายใจเข้าเฮือกใหญ่

และหลังจากที่พวกเขาบรรเลงท่อนแร็ปและขับร้องออกมาได้ดีกว่าเก่า พริบตานั้นก็มีเสียงเฮฮาของกุ๊กไก่ดังลั่นขึ้นมาทันควัน เธอเก็บความยินดีเอาไว้ไม่ได้แม้แต่ตอนอยู่ระหว่างการเล่น สมาชิกในวงก็ยิ้มแย้มไม่ต่าง เสียงของเหมยลี่เขวเล็กน้อยเพราะตกใจกับท่าทางของกุ๊กไก่ แต่ก็ไม่ถึงขั้นเสียหลักเสียฟอร์ม

และเมื่อบรรเลงเพลงจนจบ ทุกคนก็โฮร้องออกมาด้วยภาคภูมิ

“ตึงสุด! อย่าลืมว่าวันนี้เป็นวันแรกนะครับทุกคน! ตึงแบบนี้ The beatles ยังอาย” นายผิวคล้ำพูดจาเกินจริงเพื่อสร้างอารมณ์ขัน

“ได้ตั้งขนาดนี้พวกเราซ้อมเพลงต่อไปกันเลยเถอะ ต้องรีบเก็บเกี่ยวตอนที่กำลังมือขึ้น!” กุ๊กไก่เสริมต่ออย่างไม่รีรอ

“แม้เราจะสะดุดล้มตกเหวหลายล้านชั้น แต่เราก็เรียนรู้อยู่ตลอด ไม่ต่างกับชาวไซย่าที่แข็งแกร่งขึ้นทุกครั้งที่ต่อสู้ แล้วถ้าลับมือเพิ่มอีกสักหน่อย รับรองว่าพวกเราต้องสร้างอะไรที่มันจ่าบเจ๋งกว่านี้ได้แน่” บักอีดคิ้วบากยิ้มแย้ม

“ดื่มน้ำก่อนมั้ยเหมยลี่” สาวใหญ่หันไปถามสาวน้อย ท่าทางเป็นห่วงเป็นใย

“ก็ดีนะ ร้องติดต่อกันมาพักนึงลี่ก็เริ่มคอแห้งแล้วเหมือนกัน”

สิ้นเสียงนักร้องสาวทุกคนก็ตกลงว่าจะพักซ้อมกันเสียก่อน ต่างคนต่างเคลื่อนออกจากจุดประจำ และพากันลงมาดื่มน้ำชั้นล่าง แถมยังได้พูดคุยกับเจ้าของห้องซ้อมสัพเพเหระมากมาย และได้รับรู้ว่าสตูดิโอที่พวกเขาใช้งานแห่งนี้มีอายุขัยมากกว่าเหล่าสมาชิกวงเสียอีก

ที่แห่งนี้ก่อตั้งมาได้นานเกือบสามสิบปีแล้ว เป็นห้องซ้อมที่รองรับนักดนตรีมาตั้งแต่ช่วงปลายปี 90 แม้จะไม่ใช่ห้องซ้อมที่โด่งดังหรือมีศิลปินที่มีชื่อเสียงมาเข้าใช้งาน แต่สถานที่แห่งนี้ได้ให้กำเนิดวงดนตรีจำนวนนับไม่ถ้วน ซึ่งแต่ละวงก็มีเสียงและสไตล์ที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง ไม่แน่ว่าบางที VA zone ก็อาจจะเป็นหนึ่งในวงคุณภาพที่ผลิตออกจากที่แห่งนี้เช่นกัน

แม้ข้างนอกตัวอาคารอาจจะดูเก่ามีอายุและค่อนข้างเอนไปในทางราบเรียบ แต่ภายในนั้นหนักแน่นไปด้วยจิตวิญญาณของเหล่านักดนตรีที่ไฟแรงกล้า ที่แห่งนี้ไม่ได้เป็นเพียงสถานที่แห่งท่วงทำนองเท่านั้น แต่ยังเป็นที่ฟูมฟักความฝัน แรงบันดาลใจ

เมื่อพูดคุยกันถูกคอและด้วยความเอ็นดู เจ้าของตึกก็แถมขนมถุงให้กับเด็ก ๆ และสิ่งที่ทำให้พวกเขาประหลาดใจยิ่งกว่าคือเมื่อเขาได้รับรู้ว่าเด็กทั้งห้าคนที่เขากำลังพูดคุยอยู่ด้วยขณะกำลังจะลงแข่งในงาน CSU band

“ปีก่อน ๆ ก็มีเด็กจากเจริญศิลป์มาซ้อมที่นี่เหมือนกัน แต่ก็ห่างหายไปราว ๆ สองปีได้ละมั้ง ก็คิดอยู่เลยว่าปีนี้จะมีมารึเปล่า” เสียงของชายวัยกลางพูดจากหลังเคาน์เตอร์

“จนกระทั่งพวกเธอทั้งห้าคนมานี่แหละนะ” ว่าแล้วก็กลอกตาดูสมาชิก “ยังไงก็ขอให้โชคดี”

หลังจากได้รับกำลังใจจากผู้มากประสบการณ์ พวกเขาก็ตรงขึ้นไปซ้อมเพลงที่สอง ซึ่งคราวนี้เป็นเพลงเศร้า เหล่านักดนตรีมีความเห็นตรงกันว่าเพลงนี้แกะได้ง่ายกว่าเพลงแรก และอาจจะเล่นเป็นได้เร็วกว่าเพลงแรก เป็นอีกครั้งที่นักร้องและเหล่านักดนตรีจะต้องดึงทักษะและความสามารถที่สั่งสมเอาไว้ออกมา

“งั้นเริ่มเลยนะ...” โกโก้หันหน้ามองสมาชิก ก่อนที่แต่ละคนจะพยักหน้ากลับมา

บรรยากาศในห้องอัดแน่นไปด้วยอารมณ์ พวกเขาเตรียมใจปรับความรู้สึกให้เข้ากับห้วงลำนำที่กำลังจะถูกบรรเลงออกมา ทั่วทั้งห้องดูเหมือนจะซึมซับอารมณ์ร่วมของทุกคน และแล้วความเงียบก็เข้าครอบงำวงดนตรีโดยสมบูรณ์ พร้อมที่จะบรรเลงดนตรีเศร้าออกมาแล้ว

โกโก้เริ่มดีดทำนองเพลงที่นุ่มนวลและหม่นหมองบนกีตาร์ ก่อนที่จังหวะกลองของกุ๊กไก่จะตามมาประกอบ ก่อนที่นักร้องสาวเริ่มขับคำร้องที่เปี่ยมด้วยอารมณ์จากการเตรียมใจเมื่อครู่ ปลดปล่อยมันออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ

คีย์บอร์ดของไพลินได้เพิ่มเสียงคล้อยต้องมนตร์ให้กับองค์รวม นิ้วมือเจ้าหล่อนขยับเต้นอย่างพริ้วไหวบนตามตัวโน้ต ราวกับสร้างฉากหลังของเนื้อเพลงปากเปล่าให้กลายเป็นรูปธรรมทางอารมณ์ ห้วงทำนองบางเบาซึ่งได้เพิ่มความรู้สึกเศร้าโศกของเพลง กอปรกับเสียงเบสอันทุ้มต่ำ ที่ทำให้ตัวโน้ตฟังดูหนักด้วยอารมณ์

เมื่อการเล่นดำเนินต่อไป นักร้องสาวก็ปล่อยให้ตัวเองถูกพัดพาไปกับเนื้อหาที่เพลงต้องการจะสื่อ เจ้าหล่อนหลับตาลง อารมณ์คล้อยตามดนตรีอย่างไม่เสแสร้งปรุงแต่ง เหล่านักดนตรีในวงก็หลงมนตร์ไปตาม ๆ กัน เรียกได้ว่าเพลงเศร้านั้นถ่ายทอดอารมณ์ออกมาได้ง่ายกว่าก็คงจะไม่ผิดนัก แต่อีกส่วนอาจเป็นเพราะเพลงนี้เล่นได้เข้ามือมากกว่าเพลงก่อนหน้า

และเมื่อการเล่นบรรเลงมาจนถึงท่อนฮุก เป็นจุดที่ต้องดึงอารมณ์เพลงออกมาให้ได้มากที่สุด เหมยลี่เปร่งเสียงกึ่งแตกร้าวของเธอออกมา น้ำเสียงฟังละม้ายคล้ายกับคนที่ต้องแบกรับความเจ็บปวดจากความรักที่ไม่อาจครอบครองเป็นของตัวเอง เครื่องดนตรีทุกชิ้นถ่ายทอดความเศร้าซึมควบคู่กับเสียงของเรือนผมสีน้ำตาล โดยเฉพาะเสียงเบสของมะลิที่ช่วยสะท้อนความเศร้าโศกให้กังวานขึ้นมา ควบคู่ไปกับเสียงจังหวะกลองชุดของสาวผิวคล้ำที่แสดงให้เห็นถึงหัวใจที่เต้นด้วยความรวดร้าวและหนักหน่วง ตบท้ายด้วยทำนองของคีย์บอร์ดไพลินที่หมุนวน แต่งเติมความทุกข์ผสานเข้ากับเนื้อเพลง

‘เหลือเชื่อเลย...ก็ไม่ใช่เล่นได้ดีจนไม่มีข้อผิดพลาดเลยหรอก...’ กุ๊กไก่ที่กำลังฟาดมือไปมาคิดขึ้น และเธอก็ค่อนข้างมั่นใจว่าทุกคนคิดไปในทางเดียว

“รู้สึกว่าดนตรีไหลไปได้ง่ายกว่าเพลงแรก...แถมเสียงร้องยังเยี่ยมยอด” มะลิสาดส่องทุกคน นิ้วมือไหลตามสายเบสสลับไปมาด้วยความเกร็งเล็กน้อย

“เข้ามือ...เข้ามือมาก” สาวใหญ่ที่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่พลาดแม้ตัวโน้ตเดียวในเพลงโศกนี้

จนในที่สุดก็มาจนถึงจุดที่โน้ตตัวสุดท้ายค่อย ๆ จางหายไป ห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสกลับเข้าสู่ความเงียบงัน เหล่าสมาชิกมองหน้าคาดตากันเล็กน้อย ก่อนจะผุดรอยยิ้มออกมา

“ลี่ว่าเราทำได้ดีเลยนะ ดีกว่าเพลงแรกอีก” น้ำเสียงฟังดูปลาบปลื้มและโล่งใจในคราวเดียวกัน เบิกบานสุขใจที่อารมณ์ที่ได้ถ่ายทอดออกมานั้นตรงตามเป้า แม้จะมีจุดที่หลบเสียงพลาดไปบ้างก็ตาม

“บอกเลยว่าเพลงนี้หายห่วง” นายอัทธ์พูดต่อ ท่าทางดูมั่นใจกว่าครั้งไหน ๆ “ถึงได้บอกไง...คนอย่างโก้อะ ไม่มีทางเลือกเพลงพลาดอยู่แล้ว”

“ทำเป็นพูดดีนะนายอัทธ์” ไพลินพึมพำ “แต่ก็ถือว่าดีที่เลือกเพลงนี้น่ะนะ”

“ไก่ว่านะ...พวกเราเริ่มจะจูนกันติดแล้วล่ะ พวกเราเริ่มดึงขุมพลัง VA zone ที่แท้จริงออกมาได้แล้ว” หล่อนพูดขณะควงไม้กลองเล่น แม้คำพูดจะฟังดูเหมือนทีเล่นทีจริง แต่น้ำเสียงของเธอค่อนข้างจริงจังมากทีเดียว

“นี่ยังแค่วันแรกของการซ้อม เวลาที่เหลือพวกเรายังคงลับคมใบมีดของพวกเราได้อีก แค่นี้ก็ขึ้นเวทีได้ไม่อายวงอื่นกันแล้ว” โกโก้พูดอย่างเริงร่า

“มะลิเองก็เริ่มคิดว่าตัวเองทำพอใช้ได้เหมือนกันนะ...” สาวขี้วิตกอมยิ้มออกมาน้อยนิด

“ไม่ใช่แค่พอใช้แล้ว มะลิทำได้ดีมากเลยนะ” เหมยลี่กล่าวชม ก่อนที่ผู้อื่นจะผสมโรง

“เอา ๆ ลองเล่นเพลงนี้กันอีกรอบเพื่อความแน่ใจ อันนี้คิดว่าเรายังเพิ่มความลึกให้กับเสียงได้อีก”

ไพลินดึงความสนใจของทุกคนกลับมาอีกครั้ง ก่อนที่ทุกคนจะเริ่มเตรียมตัวกันอีกครั้งหนึ่ง ได้แต่หวังว่าการเล่นเมื่อครู่จะไม่ใช่ความบังเอิญมือขึ้นเพียงชั่วคราว หลังจากที่พากันตั้งสมาธิ บรรยากาศในห้องก็เริ่มเปลี่ยนไปอีกครั้ง และแล้วคอร์ดกีต้าร์ของโกโก้ก็ถูกตีออกมา

และแล้วทำนองโศกก็เริ่มบรรเลงเป็นครั้งที่สอง ทุกคนพยายามจะแก้จุดบอดที่รอบแรกทำเอาไว้กันอย่างตั้งอกตั้งใจ ถ้าหากรอบนี้ผ่านไปได้ด้วยดี พวกเขาก็กะจะพักซ้อมกันเสียหน่อย

ตัวห้องก็หนักแน่นไปด้วยเสียงดนตรี อารมณ์ที่ส่งผ่านเครื่องดนตรีและเสียงร้องหลั่งไหลเข้าสู่เนื้อเพลงได้เข้ามาครอบงำทุกคนอีกครั้ง

นักร้องสาวสามารถขับร้องท่วงทำนองไพเราะ และเมื่อถึงท่อนฮุก เธอก็รีดอารมณ์และเปร่งเสียงร้องได้ดีกว่ารอบก่อนหน้า แต่ก็เริ่มเห็นชัดว่าเจ้าหล่อนตะเบ็งเสียงแล้ว ผลจากการเต็มที่ให้กับการร้องอย่างต่อเนื่อง

ในที่สุดทุกคนก็พากันมาจนถึงท่อนสุดท้ายอีกครั้ง เหมยลี่ดูเพลียจากการร้องอย่างเห็นได้ชัด แม้แต่นักดนตรีก็เริ่มล้าจากการจดจ่อกับการเคลื่อนไหวที่ต้องแม่นยำตลอดเวลาของตัวเอง ก็มีช่วงเวลาแห่งความเงียบงันอย่างลึกซึ้ง ตามด้วยเสียงปรบมือจากสมาชิกในวงเอง ทั้งห้าคนได้นำเพลงเศร้าที่มอบความรู้สึกเจ็บปวดและอ่อนแอ และได้เปลี่ยนมันให้กลายเป็นสิ่งที่สวยงามสำหรับผู้ฟัง

“เลิศ! เป็นวันแรกที่โคตรตึง! ทุกคนทำได้ดีมาก” เมื่อนั้นโกโก้ก็ถอดสายสะพายกีต้าร์ออกจากตัว

“อื้อ!” กุ๊กไก่บิดขี้เกียจจนสุดมือ “เรียกว่าจบได้สวยเลย คิดถูกแล้วที่เก็บเพลงนี้ไว้เล่นทีหลัง”

“อ่า...ก็คืบหน้าจริง ๆ นั่นแหละ...ถ้าวันนี้มะลิทำพลาดตรงไหน ก็ต้องขอโทษด้วยจริง ๆ นะ คือ–” มะลิพูดพลางถอดสายสะพายเบสจากตัวอย่างช้า ๆ

“อะ ๆ” ไพลินยกนิ้วขึ้นมาห้ามเอาไว้ก่อน “ไม่จำเป็นต้องขอโทษ ความผิดพลาดจะทำให้เธอเล่นดีขึ้น...แล้วก็อีกอย่าง เธอเล่นได้ดีมาก เพราะฉะนั้นอย่าได้กังวล”

“ยังไงก็เถอะ ลี่ว่าตอนนี้เราไปหาอะไรเติมกันดีกว่า ลี่อยากเติมพลังแล้ว” เรือนผมสีน้ำตาลเสนอ

ได้ยินดังนั้นทุกคนจึงพากันเก็บเครื่องดนตรีเข้ากระเป๋า และพากันลงไปข้างล่าง ขณะนี้เวลา 20 : 48 เมื่อออกมาข้างหน้าทิวทัศน์โดยรอบก็เริ่มมืดเสียแล้ว

“ไปหาอะไรกินใกล้ ๆ มอก็ดีเหมือนกันนะ หลังกินเสร็จก็ต่างคนต่างกลับได้ง่าย ๆ เลย” สาวใหญ่แสดงความเป็นผู้นำและเริ่มจัดการวางแผนให้อย่างดี

คนอื่นก็ไม่ได้ทักท้วงอะไรออกไป ด้วยความเป็นนกพิราบที่ไหลตามไปตามสถานการณ์โดยง่าย แน่นอนว่าการเดินครั้งนี้ไพลินผู้มากด้วยสินทรัพย์เป็นผู้ออกตังให้

“ว่าแต่กินอะไรกันดีอะ?” โกโก้ทักขึ้นมาระหว่างอยู่บนรถเบาะหน้าของรถแฮทช์แบคที่ถูกเรียกมาโดยสาวใหญ่ ที่กว้างขวางนั่งสบายแม้จะมีกันห้าคน

“ไก่อยากกินไก่ทอด ไก่ทอดจำนวนมหาศาล” สาวผิวคล้ำเสนอทันทีทันใด

“ลี่กินอะไรก็ได้ที่ไม่มีผักดองอะ” เรือนผมสีน้ำตาลว่าต่อ

“มะลิกินอะไรก็ได้” เจ้าหล่อนผมแดงตอบออกมาสั้น ๆ เรียบ ๆ

“งั้นวันนี้ไปกินอาหารตามสั่งง่าย ๆ ก่อนดีมั้ย...ยังไงก็น่าจะมีทุกอย่าง” ไพลินหยิบมือถือขึ้นมากดดูรายชื่อร้านอาหารที่โผล่ขึ้นมาแผนที่บริเวณรอบมหาวิทยาลัย เผื่อว่าจะเจออะไรน่าสนใจกว่าสิ่งที่หล่อนพึ่งพูดไป

“จะว่าไปแล้วนะไก่” เมื่อนั้นนายคิ้วแผลเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง “ชุดที่สั่งตัดไปเป็นยังไงบ้าง?”

“คืบหน้าไปเยอะแล้ว ยังไงก็เสร็จก่อนวันแข่ง 2-3 วันแน่นอน! แล้ววันนี้ไก่ก็อยากให้ใครสักคนไปสั่งไก่รับชุดที่ร้านหน่อย” เจ้าหล่อนหัวชี้ยืนยัน

“ทางนี้มีมอร์ไซค์ จะให้ไปรับก็ได้ ทางนี้ก็อยากจะเห็นชุดเร็ว ๆ เหมือนกัน Tech wear เท่ ๆ แบบนั้นอยากจะลองเอาใส่ไว ๆ” นายคิ้วแผลเสนอตัว

“ไก่แทบอดใจไม่ไหวที่จะเห็นทุกคนในชุดนั้นละ! ต้องออกมาหล่อเท่กับน่ารักกันทุกคนแน่นอน! อย่างน้อยคอสตูมของพวกเราก็ต้องจำเป็นอันดับต้น ๆ ของการแข่ง CSU band ครั้งนี้”

เธอดูจะตื่นเต้นไม่น้อยเลยทีเดียว เนื่องจากการวาดออกแบบในครั้งนี้เป็นฝีมือของเธอเอง แถมเหมยลี่ที่ชื่นชอบแฟชั่นยังมองว่ามันดูดี แค่นั้นก็ทำให้ทุกคนหายห่วงว่าทุกอย่างจะออกมาใช้งานได้

“พวกน้องลงแข่ง CSU Band กันด้วยเหรอ?” เมื่อนั้นคนขับที่ได้ยินบทสนทนาก็ถามออกมาต่อด้วยความสนใจ

“ใช่ครับพี่!” โกโก้ที่นั่งอยู่ข้างคนขับขานตอบ สีหน้าดูยินดีที่ได้ยินคำถามนั้นสุด ๆ “พวกเราลงแข่งในปีนี้”

“ฮ่า ๆ บังเอิญจัดเลยนะเนี่ย ได้ข่าวว่ารอบนี้มีลงแข่งกัน 10 วงถ้วน ไม่คิดว่าจะหนึ่งในนั้นได้มาใช้บริการรถ” พี่คนขับยกยิ้ม

“แล้ววงน้องชื่ออะไรกัน?”

“VA zone ครับ/ค่ะ” ทุกคนตอบพร้อมกัน ยกเว้นไพลินกับมะลิ เพราะสาวใหญ่กำลังจดจ่ออยู่กับการหาร้านข้าว และเธอเชื่อว่าสมาชิกคนอื่นคงคุยแทนได้ไม่มีปัญหา ส่วนสาวน้อยนั้นปกติจะไม่ค่อยพูดกับคนแปลกหน้าอยู่แล้ว

“วาร์โซน? มันคืออะไรอะ? เพี้ยนมาจากวอร์โซนที่มันเป็นเกมยิงปืนปะ?” สีหน้าคนขับดูสงสัยขึ้นมา เป็นจังหวะที่เขาตีไฟเลี้ยวหมุนรถพอดี

“มันย่อมาจาก The Voice ย่านอโศกค่ะ” เหมยลี่เป็นคนขยายความ เนื่องจากเธอเป็นให้กำเนิดชื่อวงอันพันเลิศแบบนี้

“...เอาจริงดิหนู” คนขับเหมือนจะหัวเราะเล็กน้อย ไม่แน่ใจสิ่งที่เรือนผมสีน้ำตาลตั้งใจหยอกเขาหรือไม่

“ของจริงดิพี่ พี่ไม่รู้จักพวกเราราชาคาราโอเกะของย่านนี้ซะแล้ว” โกโก้เสริมต่อไม่รอช้า

“ย่านอโศกแถบนี้พวกเราครองนะคะ ไม่มีคาราโอเกะที่ไหนรอดเสียงพวกเราหรอก” เรือนผมน้ำตาลต่อมุก

“ขนาดนั้นเชียวนะ ยังไงก็เถอะ เอาเป็นว่าพี่เอาใจช่วยก็แล้วกัน พี่ก็ว่าจะไปดูอยู่เหมือนกัน รอบนี้จัดที่ไหนนะ? ที่เดิมป่าวนิ?”

“เมษาราฮอลค่ะ หนูก็ไม่รู้ว่าที่เดิมรีเปล่า เพราะเฟรชชี่อย่างพวกหนูพึ่งลงแข่งกันเป็นปีแรก” สาวผิวคล้ำเข้าผสมโรง “ยังไงถ้าพี่ไปก็อย่าลืมเชียร์พวกหนูด้วยนา”

“โหห เอาปืนมาจ่อกันแบบนี้เลยนะเนี่ย” คนขับแซวกลับ

“เอาเป็นว่าถ้าพี่ได้เห็นฝีมือของพวกหนูแล้วจะต้องโดนตกแน่นอน โดยเฉพาะนักร้องสาวแสนน่ารักของพวกเรา”

กุ๊กไก่เอนไหล่ชนเข้ากับเหมยลี่ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ เบา ๆ มะลิจึงโดนลูกหลงไปด้วยเล็กน้อย

“ชมกันแบบนี้เดี๋ยวตัวลอยขึ้นฟ้าไม่รู้ด้วยหรอกนะ” เรือนผมสีน้ำตาลโต้

“เป็นนางฟ้าอะสิถึงได้ตัวลอย” ว่าแล้วทั้งสองก็หยอกกันอยู่เบาะหลัง

รถปิ๊กอัพแล่นไปตามท้องถนนระยะหนึ่ง ราว ๆ สิบห้านาทีต่อมาพวกเขาก็มาถึงจุดหมาย นายอัทธ์ก้าวลงจากรถเป็นคนแรก ก่อนที่สาว ๆ จะตามกันลง และปิดท้ายด้วยไพลินที่คุยเรื่องการโอนค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางครั้งนี้

“ระหว่างนั่งรถมา ทางนี้ก็ไล่เช็คทั่วละ มีร้านที่น่าสนใจร้านนึง สนใจกันปะ?” ไพลินพูดระหว่างเดินตรงเข้ามารวมกลุ่มกับสมาชิก

“ว่าไงครับ? ร้านไหนที่ถูกใจคุณหญิงมากที่สุด” โกโก้ถามกลับอย่างซิกซี้

“น่าจะเป็นร้านที่มีงไม่ได้ไปด้วยอะ คงกินข้าวอร่อยน่าดู” สาวใหญ่สวนกลับด้วยวาจาที่ไม่ต่างจากหมัดฮุกที่พุ่งเข้าหน้าฝ่ายตรงข้าม ก่อนจะยื่นหน้าจอมือถือให้ทุกคนได้ดู “สนใจกันปะ?”

ภาพที่บนจอมือถือราคาแพงของสาวใหญ่คือภาพของเบอเกอร์ขนาดใหญ่ที่ตอนนี้เหมือนจะมีโปรโมชั่นอยู่ด้วย “ร้านมอนสเตอร์เบอร์เกอร์...ราคาโหดกว่าร้านทั่วไปหน่อย แต่น่ากินดี รีวิวบอกว่าได้เยอะด้วย”

“ไม่ใช่ว่าไพลินชอบกินอะไรคลีน ๆ หรอกเหรอ?” เหมยลี่ถามต่อด้วยความไม่แน่ใจนัก

“ก็เหมยลี่มาด้วยทั้งคนจะให้ตามใจตัวเองได้ยังไงล่ะ ต้องตามใจทุกคนบ้างสิ” สาวใหญ่ตอบอย่างเอ็นอกเอ็นดู

“ถ้าเจ๊สนใจไก่ก็เอาด้วย! เหมือนจะมีเบอร์เกอร์ไก่ทอดด้วยนะ! ไก่อยากกินไก่!”

กุ๊กไก่พูดแล้วก็หันไปมองทุกคน ก่อนที่จะแต่ละจะผงกหัวให้กับข้อเสนอของไก่ เพราะภาพโฆษนาที่อยู่บนหน้าจอมือถือมันช่างล้อตาล้อใจเหลือเกินสำหรับทั้งห้าคนในตอนนี้ แค่เดินผ่านกินอาหารน้ำลายก็แทบจะฟูมปากแล้ว

และแล้วพวกเขาก็ได้พักเสวยสุขกันหลังจากการฝึกซ้อมที่เข้มข้น เหล่าสมาชิกวง Va zone ต่างเลือกเบอร์เกอร์โปรดของตัวเอง แถมร้านยังเป็นห้องแอร์อีกด้วย เรียกได้ว่าเป็นมื้อที่สุขสบายมากมื้อหนึ่งเลยทีเดียว นอกจากนี้เขายังสั่งน้ำอัดลมมาตบท้ายอีกด้วย

และเมื่อเบอร์เกอร์ของพวกเขาถูกนำมาเสิร์ฟ รอบโต๊ะก็ตกอยู่ในความเงียบงัน หาใช่ความอึดอัดแต่เป็นเพราะความพึงพอใจต่อขนาดและหน้าตาของอาหารตรงหน้า จะมีก็แต่กัดขนมปังและเนื้อสัตว์กอปรกับเสียงพึมพำแสดงความชื่นชมในรสชาติก็เท่านั้น สัมผัสอันฉ่ำมัน เบคอนที่กรุ๊บกรอบ และผักสดซึ่งเข้ามาตัดรส

“คุ้มค่ามาก สงสัยต้องมาบ่อย ๆ” นายอัทธ์อ้าปากกว้างกัดคำโตกว่าใครเพื่อน “แบบนี้ซ้อมเสร็จมากินทุกวันยังได้เลย”

“ทำแบบนั้นมีหวังแกได้ตัวระเบิดกันพอดี แต่นายอัทธ์ระเบิดไปได้ก็ดี” สาวใหญ่หัวเราะคิกคักน้อย ๆ

“ทำไมดุแบบนี้อะ ต้องใส่ปลอกปากบ้างแล้วมั้ง” นายคิ้วแผลย้อนบ้าง

ภายในร้านมีเด็กในชุดนักศึกษาเป็นส่วนมาก ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจนักสำหรับร้านที่มาเปิดมหาวิทยาลัยแบบนี้ และบทสนทนาที่เป็นประเด็นร้อนในขณะก็หนีไม่พ้นเรื่องการแข่งขัน CSU Band เช่นเคย

ไม่ว่าพวกเขาจะไปที่ไหน การแข่งขันก็ยังคงตามติดพวกเขาไปทุกที่จริง ๆ ความรู้สึกที่ทั้งห้าไม่เคยรู้สึกมาก่อน ช่างเป็นสิ่งที่ทำให้ทุกคนรู้สึกถูกคาดหวังอยู่ตลอดเวลา ทางที่ดีไม่ควรไปคิดว่าพวกเขาเป็นอุปสรรคขวากหนาม เพราะนั้นไม่ใช่ความจริงแม้แต่น้อย แต่ให้คิดว่าพวกเขาเป็นกลุ่มคนที่พวกเราต้องทำให้ประทับใจกับการแสดงให้ได้

ขณะที่พวกเขาลิ้มรสเบอร์เกอร์และมันฝรั่งทอด ความเหนื่อยล้าจากการฝึกซ้อมก็ค่อยๆ หายไปทีละน้อย พวกเขารู้ว่า CSU Band จะเป็นการแข่งขันที่ท้าทายและเป็นที่จับตามอง แต่ในช่วงเวลานี้ รายล้อมไปด้วยอาหารดีๆ และเพื่อนร่วมวงที่ยอดเยี่ยม เพียงแค่นี้พวกเขาก็มีแรงจูงใจที่จะผลักดันต่อไปข้างหน้า

เมื่ออิ่มท้องพวกเขาก็พากันก้าวออกจากร้านเบอร์เกอร์มาทีละคน

“มีแต่คนพูดถึงการแข่งทั้งนั้นเลย มันกดดันก็จริง แต่ก็ทำให้มีไฟขึ้นมาเหมือนกันนะ พอรู้ว่าคนเหล่านี้จะมาดูพวกเราแสดงน่ะ” นักร้องประจำวงพูดอย่างระริกระรี้ ท่าทีสมเป็นคนที่ชอบการสังสรรค์และเข้าสังคม

“ต่ะ แต่ว่า...แถวนี้มีแต่คนมอเราทั้งนั้น...ถ้าเล่นพลาดก็คงอายแย่...ไปไหนมาไหนคนก็อาจจะจำกันได้” มะลิคอตก อันที่จริงเธอดูกังวลตั้งแต่เวลาอาหารแล้ว

“เรื่องแบบนั้นจะไม่เกิดขึ้นหรอก และต่อให้มันเกิดขึ้นจริง มันก็ไม่น่าจะเลวร้ายอะไรขนาดนั้นหรอกน่า” มือกีต้าร์ปลอบใจมือเบส

“แต่แน่นอนว่ามันจะไม่เกิดขึ้น พวกเราจะใช้วันซ้อมที่เลยอุดจุดอ่อนของพวกเราให้หมด และก่อนวันแข่งพวกเราจะกลายเป็นวงที่สมบูรณ์” ว่าแล้วนายคิ้วแผลก็จิ้มหัวเจ้าหล่อนหัวแดง

“ใช่แล้ว ๆ อย่าลืมที่เหตุผลที่ไก่ชวนทุกคนตอนแรกสิ” สาวผิวคล้ำพูดต่อ “ไก่อย่างให้ทุกคนได้มาสนุกกันก็เท่านั้นเอง ส่วนเรื่องจะชนะหรือไม่ชนะก็คิดแค่ว่ามันเป็นของแถมก็พอ”

“ไก่พูดได้ดี เจ๊ขอชม ถึงแม้ตอนซ้อมพวกเราจะทำกันอย่างเต็มที่ แต่ก็อย่าลืมเหตุผลที่เราทำกันตั้งแต่แรก ด้วยหลงผิด ติดบ่วง ความห่วงหา รู้ปล่อยวาง ทางสุข ทุกนิทรา”

ตอนนั้นสาวใหญ่ก็ปิดท้ายด้วยบทกลอน

“เกือบจะดีละ ไม่น่าพูดภาษาไทยที่ต้องแปลเป็นไทยอีกเลย” นายอัทธ์เบ่ปาก

“หนวกหูนักอีด...ตอนนี้พวกเราแยกย้ายกันไปพักผ่อนก่อนเถอะ พรุ่งนี้มีคาบเรียนเช้ากันใช่มั้ย?” ตอนนั้นไพลินก็ถามออกมาต่อ

“มี / ไม่มี”

แม้ว่าคำตอบของสมาชิกแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน แต่ขณะนี้ก็เริ่มจะดึกแล้ว การกลับหอจึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด และแล้วเหล่าสมาชิกวง Va zone ก็พากันแยกย้ายหลังจากการซ้อมวันแรกเสร็จสิ้น

***

โกโก้กลับมานั่งอยู่คนเดียวในห้อง นึกถึงช่วงเวลาตอนซ้อมของวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่เขาสามารถทำได้ดีในวันนี้ หรือสิ่งที่เขาผิดพลาดไปในเพลงที่หนึ่งและสอง

เจ้าตัวไม่สามารถหยุดความขัดใจเอาไว้ได้ และด้วยจิตวิญญาณที่ยังคงมุ่งมั่น ฝีเท้าย่ำเข้าหากระเป๋ากีต้าร์และหยิบเครื่องสายออกมาอีกครั้ง แต่คราวนี้เขารู้ว่าไม่สามารถเล่นเสียงดังได้อีก นอกเสียจากว่าเขาอยากจะโดนลุงเจ้าเก่ารายเดิมบุกมาตวาดถึงหน้าประตูอีก

แต่เมื่อกีต้าร์อยู่ในมือเขาแล้ว เจ้าหนุ่มก็มองกำแพงรอบ ๆ อีกครั้ง ในหัวคิดไปว่าถ้ากำแพงหนากว่านี้สักนิดก็คงจะดี

นายคิ้วแผลค่อย ๆ ประทับนิ้วของเขาลงบนเฟรตบอร์ด ก่อนจะเริ่มตีคอร์ดออกมาอย่างเบามือและละเอียดอ่อนมากที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้ ทำนองโน้ตเล็ดลอดผ่านสายกีต้าร์ออกมาอย่างแผ่วเบา ชายหนุ่มพยายามทำตัวให้คุ้นชินกับการดีดกีต้าร์ให้ออกมาเบาที่สุดเท่าที่จะเบาได้ จนแล้วจนรอดเขาก็เริ่มควบคุมแรงมือของตัวเองได้

“พอไหวอยู่มั้ง ระดับนี้ไม่ได้จะโดนเคาะ...”

เจ้าตัวพึมพำก่อนจะเริ่มบรรเลงทำนองเพลงรักที่เขาเล่นพลาดเป็นครั้งเป็นคราว

ด้วยแต่ละคอร์ดที่เขาดีดออกไป โกโก้รู้สึกถึงความคืบหน้า เขาไม่จำเป็นต้องเล่นเสียงดังเพื่อพัฒนาและแก้ไขส่วนที่เขาเล่นผิดพลาด นับว่าเป็นโชคของเครื่องสายเลยทีเดียว เพราะมือกลองอย่างกุ๊กไก่คงทำแบบนี้ไม่ได้ เหมยลี่ที่เป็นนักร้องถ้าหากร้องมากเกินไปก็จะเกิดอาการโอเวอร์เทรน

ไม่แน่ว่ามะลิที่อยู่ถัดไปอีกไม่กี่ประตูก็อาจจะสุ่มซ้อมมือไม่ต่างจากเขาเช่นกัน ในหัวคิดว่าถ้าไปขอเล่นดูเดทด้วยตอนนี้จะเป็นการรบกวนอีกฝ่ายเกินไปหรือเปล่า ท้ายที่สุดก็เลือกที่จะอยู่กับตัวเองดีกว่า ยังไงเสียเวลาส่วนตัวก็เป็นเรื่องที่สำคัญ และวันนี้เจ้าหล่อนก็คงเหนื่อยไม่น้อย

หลังเล่นไปได้สักพักก็มองออกไปนอกหน้าต่าง คืนนี้ดวงจันทร์สว่างไสว พลั้นให้นึกถึงใครบางคน เจ้าหล่อนที่อยู่อีกวงหนึ่ง

“จะซ้อมกันยังไงบ้างนะ...ยังไงทุกวงก็คงเต็มที่กันอยู่แล้ว”

เพลงรักที่นายอัทธ์ดีดอย่างเบาบางขณะนี้เปรียบได้กับตัวโน้ตที่สื่อสารกับดวงจันทร์ที่ชวนนึกถึงคนที่ปลื้มนักหนา อย่างที่เขาเคยคิดเอาไว้ ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับดนตรีมักมีเรื่องรักใคร่เข้ามาเกี่ยวพันอยู่เสมอ

“ถ้าเราได้เชิดฉายขึ้นสักหน่อย เธอจะสนใจตัวเรามากขึ้นมั้ยนะ”

จากความต้องการที่จะซ้อมกีต้าร์ทั่วไป ตอนนี้กลับกลายเป็นนึกเพ้อเจ้อไปเสียอย่างงั้น หลังเหม่อลอยอยู่พักหนึ่ง เจ้าหนุ่มก็ก้มหน้าก้มตาซ้อมอย่างระมัดระวังต่อไป แต่แล้วเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง ทำเอานายอัทธ์สะดุ้งยกใหญ่แล้วรีบหันไปมอง

‘ลุงอีกแล้วอ่อวะ!? นี่ก็เล่นเบาจนคิดว่าห้องอื่นจะไม่ได้ยินแล้วนะเนี่ย!’ แววตาของเขาเบิกกว้างด้วยความหวาดหวั่น ซึ่งคราวนี้ไม่มีแม้แต่เสียงตะโกนจากหลังประตูเข้ามา ก่อนที่ชั่วอึดใจต่อมาเสียงเคาะจะดังขึ้นมาอีกรอบ

‘ลุงจะให้เปิดห้องอ่อ!? เห้ย! จะด่ากันแบบเฟสทูเฟสเลยจริงดิ!?’

ว่าแล้วโกโก้ก็ลุกขึ้น วางกีต้าร์ของเขาไว้บนเตียงอย่างระมัดระวัง และเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าประตูและหมุนลูกบิดปลดกรอย่างช้า ๆ เตรียมพร้อมที่จะโดนบ่นจนหูชา

“โทษครับลุ–” ไม่ทันที่นายอัทธ์จะได้พ่นคำขอโทษและคำแก้ตัว เขาก็พบว่าคนที่เคาะประตูนั้นไม่ใช่ลุงจอมโฉดแต่อย่างใด แต่คือเพื่อนสาวผมแดงตัวเล็กของเขานั่นเอง

“มะลิเองเหรอ...ตกใจหมดเลย” เจ้าคิ้วแผลถอนหายใจด้วยความโล่งอก หากโดนด่าเรื่องเดิมอีกครั้งก็ไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนเช่นกัน

“ตกใจอะไรอะ? แกคิดว่าเราเป็นลุงเหรอ?” เจ้าหล่อนหัวเราะออกมาเล็กน้อย ก่อนจะยื่นนมขวดหนึ่งมาให้กับเขา มันคือดัชมิลล์ไฮน์โปรตีนรสชาเขียวของโปรดของโกโก้นั่นเอง

“หืะ? ให้เหรอ?” เจ้าหนุ่มชี้ตัวเองเพื่อความแน่ใจ คิ้วกดเข้าหากันได้ความไม่แน่ใจนัก

“อื้อ ชอบรสนี้ใช่มั้ย? เห็นซื้อกินประจำเลยเวลาออกกำลังกายเสร็จ” มะลิพูดต่อ ท่าทางของเธอดูเป็นกันเองมากกว่าเวลาอยู่กันครบวงเป็นไหน ๆ

“ช่าย...ว่าแต่ทำไมถึงซื้อให้เนี่ย?” เจ้าหนุ่มเลิกคิ้วด้วยความรู้สึกไม่เข้าใจเป็นอย่างมาก แม้ว่าเดิมทีมะลิจะชอบเอาขนมมาแบ่งเขาบ่อย ๆ แต่ก็ไม่เคยมาเคาะห้องดีกดื่นเพียงเพราะอยากให้แบบนี้มาก่อน

“ก็แค่อยากขอบคุณที่โกโก้คอยให้กำลังใจอยู่ตลอด แค่นั้นแหละ เพราะได้แกก็ช่วยปลอบใจอยู่ตลอด เลยมีกำลังใจเล่นขึ้นมาตั้งเยอะ...ตั้งแต่พาขึ้นไปซ้อมบนดาดฟ้าแล้ว” น้ำเสียงของเจ้าหล่อนฟังดูขอบคุณจากใจจริง ก่อนที่จะสูดหายใจเข้าเฮือกโตอีกครั้งหนึ่ง

“อ่อ แสดงว่านมโปรตีนนี่คือแทนคำขอบคุณสินะ เลือกได้ดีจริง ๆ” นายคิ้วแผลดูจะชอบใจเป็นพิเศษ

“เอาเถอะ ยังไงพรุ่งนี้ก็จะพยายามให้เต็มที่” พูดจบก็ยื่นนมโปรตีนให้นายอัทธ์ ท่าทางยังดูเย็นอยู่เลย ราวกับว่าเจ้าหล่อนพึ่งเดินออกไปซื้อจากร้านสะดวกซื้อใกล้ ๆ นี้

“ในเมื่อการปฏิเสธคำให้ก็ไม่ต่างจากการปฏิเสธน้ำใจ นายโก้คนนี้จะขอรับเอาไว้ก็แล้วกัน” ว่าแล้วก็ยื่นรับขวดนมมา

“ไว้พรุ่งนี้ ฝากตัวด้วยอีกครั้งนะ” เมื่อนั้นสาวน้อยก็ถอยห่างจากประตูทีละน้อย

“อ่า ได้เลย ขอบคุณสำหรับโปรตีน 28 กรัมนะ” โบกมือลาก่อนจะปิดประตูห้องเอาไว้ตามเดิม เมื่อได้มาแล้วก็เอาไปวางบนโต๊ะ ก่อนจะหยิบกีต้าร์ขึ้นมาอีกครั้ง

‘หรือว่าวันนี้ควรพอแค่นี้ดีนะ’

เมื่อคิดแบบนั้นก็หยิบมือถือมาดู ขณะนี้อีกเพียงนาทีเดียวก็จะห้าทุ่มแล้ว น่าแปลกที่ตอนนี้เขาไม่ง่วงเลยแม้แต่น้อย อาจเป็นเพราะอารมณ์ยังคงค้างคาอยู่กับการฝึกซ้อม เจ้าหนุ่มนึกไม่ถึงเลยว่าชีวิตนี้จะมีโอกาสได้ขึ้นแสดงบนเวทีขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยผู้คนมากมายขนาดนั้น โอกาสที่เข้ามาถึงเพียงแค่ลงสมัครเท่านั้น นับว่าการมาเรียนที่มหาวิทยาลัยเจริญศิลป์เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องจริง ๆ แล้วก็คงต้องขอบคุณโชคลาภที่ทางบ้านถูกสลากออมสินถึงรางวัลที่สอง ไม่งั้นเขาคงไม่มีเงินมากพอมาเรียน ณ ที่แห่งนี้

เขาเก็บกีต้าร์ใส่กระเป๋าไว้ตามเดิมก่อนจะเดินไปคว้านมโปรตีนขึ้นมาดื่ม ไม่ทันไรเสียงแจ้งเตือนมือถือก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง กุ๊กไก่ส่งข้อความเข้ามาในกลุ่มวงดนตรีเช่นเคย และเมื่อเขาเปิดดู ก็เห็นเป็นคลิปตลกที่หล่อนเหมือนจะหาเจอในยูทูป

: โคตรตลก 55555555+

ในตอนนั้นข้อความของเธอก็ถูกอ่านโดยคนทั้งกลุ่ม แต่ก็ยังไม่มีใครพิมพ์อะไรกลับไป อาจเป็นเพราะแปลกใจที่จู่ ๆ ก็ส่งคลิปตลกเข้ามาในกลุ่ม แถมยังเป็ยยามดึกดื่นแบบนี้ แต่การที่สมาชิกทุกคนอ่านข้อความนี้ได้แปลว่าทุกคนก็ยังคงตื่นอยู่ ไม่แน่ว่าพวกเขาอาจจะหาวิธีซ้อมมือในแบบของตัวเองเพื่อนำไปปลดปล่อยวันพรุ่งนี้

: ไก่กำลังจะนอนละ แค่อยากทักมาบอกฝันดีทุกคนเฉย ๆ : P

: ฝันดีน้าาา ไก่รักทุ๊กคนน พรุ่งนี้มาตั้งใจซ้อมกันต่อเถอะ

: *ส่งสติ๊กเกอร์รูปไก่ชนในชุดนอน*

ตอนนั้นข้อความของเพื่อนร่วมวงก็ขึ้นมาตาม ๆ กัน

: ฝันดีเช่นกันนะกุ๊กไก่ พรุ่งนี้ลี่จะไปแบบพลังเต็มล้านแน่นอน!

: *ส่งสติ๊กเกอร์ตัวก้อนน่ารักขดในผ้าห่ม*

: พักผ่อนกันนะทุกคน ราตรีสวัสดิ์

: ฝันดีจ้า

ไพลินกับมะลิตอบกลับเพียงข้อความเดียวเท่านั้น ในเมื่อสาว ๆ พิมพ์กันหมดแล้ว ก็ถึงเวลาที่ผู้ชายเพียงคนเดียวจะพิมพ์อะไรลงไปบ้าง

: ฝันดีค้าบทุกคน

: *ส่งรูปโงกุนในชุดนอนลงไปในแชทกลุ่ม* *เจ้าตัวจำไม่ได้แล้วด้วยซ้ำว่าไปเซฟมาตอนไหน หรือเซฟเนื่องในโอกาศอะไร*

พริบตาต่อมาก็กดปิดหน้าจอมือถือของตัวเอง และเดินตรงเข้าไปหาเตียงอันนุ่มนิ่มของเขา วันนี้ไม่ว่าจะไปที่ไหนก็มีแต่เรื่องที่ทำให้นึกถึง CSU Band ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปเขาก็คงจะเจอกับการแข่งขันในความฝันอย่างแน่แท้ และตอนนั้นโกโก้ก็ค่อย ๆ หรี่ตาลงจนปิดสนิท

เจ้าหนุ่มเพียงแต่คาดหวังว่าการซ้อมในวันพรุ่งนี้จะไปได้ดีเหมือนกับวันนี้ และถ้าเป็นไปได้เขาจะทำให้ดีกว่าเดิม

‘ยังไงก็ตาม...จะแพ้หรือชนะ...วง Va Zone ของเราจะไม่น้อยหน้าใครในงานเด็ดขาด’

***

“สวยงาม! พัฒนาขึ้นชัดเจนเลยนะเนี่ย!”

เสียงของกุ๊กไก่ดังลั่นห้องซ้อม พร้อมกับเสียงปรบมือที่ดังมาจากเธอเช่นเคย การซ้อมวันที่สองนี้ดำเนินมาได้อย่างราบรื่น พวกเขาเล่นเพลงรักที่เลือกมาได้ดีขึ้นแล้ว โดยเฉพาะท่อนฮุกที่เห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนมากที่สุด ถึงแม้ว่าท่อนแร็ปจะมีปัญหาที่ชัดเจนอยู่บ้าง แต่หากได้ซ้อมอีกสักนิดก็คงจะอุดรอยรั่วได้อย่างสมบูรณ์

“คุ้มค่าที่ลี่ไปแกะเพิ่มมาจริง ๆ” เมื่อนั้นเรือนผมสีน้ำตาลก็ยกกระดาษเนื้อเพลงให้เพื่อนร่วมวงทุกคนได้ดู ก่อนจะเห็นว่าบนนั้นมีการใช้ดินสอขีดเขียนสัญลักษณ์อะไรบางอย่างเอาไว้

“ทีนี้ลี่ก็รู้ดีแล้วว่าควรจะแบ่งช่วงหายใจยังไง ตรงไหนควรใช้มิกซ์วอยซ์ เพลงที่สองลี่ก็ทำมาเหมือนกันนะ บางท่อนถ้าทำถึงขั้นเบลติ้งจะช่วยส่งอารมณ์เพลงขึ้นไปได้อีก” เจ้าหล่อนดูภูมิใจและตื่นเต้นกับสิ่งที่ทำมามากทีเดียว

“ไม่อยากจะเชื่อเลย...จากคนที่เคยร้องแค่เอาฮาในคาราโอเกะ ตอนนี้รู้จักจัดแจ้งเทคนิคมาประกอบการร้องของตัวเองแล้วนะเนี่ย” โกโก้กล่าวชม ปนคำแซวเข้าไปด้วย

“เก่งมากจ้ะ” ไพลินยิ้มออกมาน้อย ๆ “แต่มีอีกคนที่ต้องชมนะ” เมื่อนั้นสาวใหญ่ก็ชม้ายตาแตะมะลิ

“ใช่แล้ว ๆ วันนี้ดูเกร็งน้อยลงมากแล้วนะ เสียงบอดน้อยลงเยอะเลยด้วย แสดงว่าเริ่มชินกับการเล่นเป็นวงแล้วอะดิ” นายคิ้วแผลชื่นชมก่อนจะยิงคำถามต่อ

“จริงเหรอ? ขอบคุณมากเลยนะ อาจจะเป็นแบบนั้นก็ได้” สาวผมแดงอมยิ้ม ดูดีอกดีใจที่นายอัทธ์กล่าวชม

“งั้นคราวนี้เราเล่นอีกเพลงกันดีมะ?” กุ๊กไก่ที่พลังเหลือล้นถามความพร้อมของทุกคน

“ก็จัดเลยดิค้าบ!” มือกีต้าร์ขานตอบพลางดีดคอร์ดสลับไปมาอย่างมันมือ พอทุกอย่างเป็นใจเลยรู้สึกอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ทุกคนเองก็รู้สึกยินดีไม่ต่างไปจากเจ้าหนุ่ม

เมื่อทำนองเพลงเศร้าถูกบรรเลงออกมา ไม่นานนักเสียงใสของนักร้องก็ถูกเปร่งออกมา ลายกีต้าร์ของนายอัทธ์มีความละเอียดอ่อนมากขึ้นกว่าเดิม ซึ่งถูกบรรเลงพร้อมกับเบสที่สะท้อนจังหวะนุ่มลึกราวกับว่ามาจากจิตใจของมะลิเอง เสริมด้วยเสียงคีบอร์ดอันไพเราะบริสุทธ์ผ่านฝีไม้ลายมือของไพลิน จวบจนไปถึงเสียงกลองที่แม้จะหนักแน่นแต่ก็อยู่ในการควบคุมโดยกุ๊กไก่เอาไว้ได้อย่างอยู่หมัด

เมื่อเครื่องดนตรีบรรเลงร่วมกันได้อย่างสมบูรณ์ เสียงที่นักร้องสาวจำเรียงออกมาจึงฟังดูดีขึ้นเหลือแสน โดยเฉพาะท่อนที่กำลังบิ้วไปยังท่อนฮุกครั้งสุดท้ายเหมยลี่เบลดิ้งเสียงสูงลิ้วออกมา ซึ่งเป็นการดัดแปลงที่ไม่มีในต้นฉบับแต่อย่างใด แถมเธอยังนำปรับร้องได้ดีขึ้นอีกด้วย

สมาชิกร่วมวงที่คาดไม่ถึงว่านักร้องจะมาเหนือความคาดหมายขนาดนี้ถึงกับแววตาเบิกกว้าง และแล้วทำนองท่อนสุดท้ายก็ถูกบรรเลงจนจบ

“เกินไปป่าวเมื่อกี้อะ” โกโก้พูดแล้วหัวเราะออกมาแห้ง ๆ ก่อนจะส่ายหน้าไปมา

“ทำเอาทึ่งเลยล่ะ ไม่นึกเลยว่าจะคิดได้แบบข้ามคืนแบบนี้นะเนี่ย” สาวใหญ่เท้าคาง สายตาและสีหน้าแสดงออกถึงความชื่นชม

“สุดยอดเลยนะลี่ พอปรับแล้วดูแปลกใหม่มากเลย...หมายถึงแปลกไปในทางที่ดีน่ะนะ” มะลิออกปากชมจากใจจริง

“แบบนี้ไม่ดีหรอก...” กุ๊กหรี่ตาลงก่อนจะกอดอก “เรียกได้ว่าสุดยอดเลยต่างหาก!!!”

“ทุกคนอย่าเอาแต่อวยลี่สิ ทุกคนเองก็เล่นดีขึ้นเหมือนกันแหละน่า เป็นความพยายามของคนทั้งวงยังไงล่ะ”

เจ้าหล่อนเรือนผมน้ำตาลดูถ่อมตน แต่สิ่งที่พูดนั้นออกมาจากใจจริงไม่ปรุงแต่ง

“เอาจริง ๆ ที่คิดได้เป็นเพราะตอนเราร้องคาราโอเกะกัน เรามักจะใส่สุดกับร้องไม่เหมือนต้นฉบับอยู่แล้วนี่นา”

“ลี่ก็เลยเกิดไอเดียดัดแปลงขึ้นมานิดหน่อย เพราะเห็นเวลาใครออกรายการ The voice แล้วปรับตรงนู้นนิดตรงนี้หน่อย กรรมการก็หน้าเหว่อกันตลอดเลย” เธอหัวเราะออกมา

“จริง ๆ ตอนแรกก็ไม่รู้ว่ามันจะเวิร์คมั้ยเหมือนกัน เพราะถ้าลองเบลต์ตอนอยู่ในหอมีหวังโดนด่าแน่...แต่เห็นทุกคนชอบก็พอใจลี่ก็ดีใจแล้ว”

“งั้นต่อจากนี้พวกเรามาผ่อนคลายสักหน่อยดีมั้ย ไหน ๆ พวกเราก็ซ้อมเพลงแสดงมาเยอะมากละ เรามาเล่นเพลงตามใจกันบ้างดีเปล่า?”

“เฮ้ย ๆ ซื้อ ๆ เครื่องดนตรีเยอะขนาดนี้ไม่เล่นก็เสียดายแย่! ไนซ์ไอเดียมาก ๆ เลยไก่!”

นายผิวคล้ำตอบรับในทันที ก่อนจะกวาดตาดูสมาชิกภายในห้อง ซึ่งก็ดูจะพยักหน้าเห็นดีเห็นงามกันเสียหมด เป็นที่ชัดเจนว่าทุกคนอยากเล่นและร้องเพลงอื่นเสียบ้าง ขืนซ้อมแต่เพลงแสดงอย่างเดียวก็คงจะเอียนหูกันไปเสียก่อน

“ปลดปล่อยบ้างก็ดีเหมือนกันนะ” สาวใหญ่ที่ส่วนมากจะเคร่งขรัดอยู่ตลอดก็ยอมปล่อยวาง

“ไงนะ? ปลดทุกข์ ปวดขี้อ่อ?” เจ้าคิ้วแผลกวนประสาทคู่กัดอย่างที่มักจะทำประจำ แต่คราวนี้มะลิที่ได้ยินกลับหัวเราะออกมาอย่างช่วยไม่ได้

“เดี๋ยวมึงอะจะได้กลายเป็นขี้! บักขี้โก้! ไปแคะขี้หูออกบ้าง” ไพลินตะเบ็งเสียงแข็งใส่

หลังจากที่หัวเราะกับคำต่อล้อต่อเถียงระหว่างสองคู่กัดตลอดกาล พวกเขาก็พากันเปิดหาเพลงที่ชอบในมือถือ โดยเริ่มจากเพลงที่ทั้งห้าคนชอบร้องเวลาไปเที่ยวคาราโอเกะ ซึ่งในจำนวนมากมายนั้นก็มีเพลงที่แกะเล่นได้ง่าย ๆ อยู่มากมาย

นอกจากความคืบหน้าที่มากกว่าวันแรกแล้ว วันนี้ยังสนุกกว่าเป็นไหน ๆ โกโก้ได้เล่นเพลงของศิลปินที่เขาโปรดปราน แถมยังได้เล่นอินเตอร์อีกด้วย เพลงที่สมาชิกแต่ละคนเลือกนั้นบ่งบอกถึงรสนิยมของได้เป็นอย่างดี แน่นอนว่าก็มีบ้างเพลงที่พวกเขาแกะเล่นไม่ได้อยู่เช่นกัน

หลังจากผ่อนคลายเสร็จสิ้นพวกเขาก็วนซ้อมเพลงแสดงต่ออีกถึงสามรอบ และเหล่าสมาชิกก็ออกจากห้องซ้อมตอนเวลา 20:30 นาฬิกา

พวกเขาพากันกลับไปกินข้าวที่บริเวณมหาวิทยาลัยเช่นเดิม แต่วันนี้พวกเขาแวะร้านลาบเพราะอยากหาอะไรที่รสชาติถึงพริกถึงขิง

“หรอยจังฮู้!” นายคิ้วแผลพูดขณะตักลาบดิบเนื้อเข้าปาก

“กินไปได้ยังไงนะ...” ไพลินนั่งเท้าคางดูคนอื่น ส่วนเธอกินไปแค่ไก่ย่างกับข้าวเหนียว

“ออกจะอร่อย ให้บอกสูตรให้มะ? ไว้ไปทำลาบแซ่บ ๆ โซ้ยเองที่ห้อง” โกโก้ดันจานไปทางสาวใหญ่ ก่อนที่จะผงะเอนตัวไปข้างหลังน้อย ๆ

“สูตรลาบสูตรก้อยเอาไปบอกคนอื่นโน้น...น่ารำคาญโว้ย” ว่าแล้วก็ปฏิเสธเสียงแข็งไปในทันที

“ทุกคน ๆ ร้านตัดชุดทักมาแล้ว บอกว่าชุดจะได้วันที่ 28 อะ สองวันก่อนการแข่ง! ไว้ไปรับกันนะ!” กุ๊กไก่วางมือถือลง ก่อนจะเอื้อมจกข้าวเหนียวแล้วตักลาบก้อยใส่ปาก

“ลื่อยากจะเห็นชุดของตัวเองแล้วอะ มันต้องออกมาน่ารักแน่เลย” เรือนผมสีน้ำตาลดูตื่นเต้นไม่แพ้สาวผิวคล้ำ

“พอมานึกดูอีกทีก็เขินจังแฮะ มะลิจะใส่ชุดแบบนั้นขึ้นจริงเหรอ...” ท่าทางของสาวผมแดงดูไม่มั่นใจนัก ซึ่งเพื่อนสาวคนอื่นก็กะไว้ว่าเธอต้องมีความรู้สึกนี้เข้ามา เพราะเดิมทีเธอมักจะใส่ชุดปิดมิดชิดเพราะไม่มั่นใจในรูปร่างของตัวเองนัก

พริบตานั้นกุ๊กไก่จึงโอบมะลิเข้ามาในทันที

“ไหน ๆ แมวของไก่ไม่มั่นใจตรงไหนกัน?” พูดแล้วก็แหย่ตามตัวจนอีกฝ่ายรู้สึกจั๊กจี้และหัวเราะ

“โอ้ย ๆ พอก่อน ๆ!” มะลิดันตัวเองออกมาเพื่อเก็บอาการ ก่อนจะถอนหายใจน้อย ๆ “ก็แค่...ช่วงนี้รู้สึกอ้วนนิดหน่อยอะ”

“ไม่นะ...ไม่เห็นอ้วนเลย” เหมยลี่รีบโต้ “แล้วชุดที่ดูเท่แบบนั้นต้องเหมาะกับมะลิแน่นอน เชื่อสิ”

“อยากหันมากินคลีนมั้ยล่ะ เจ๊ช่วยไกด์ให้นะขอบอก” สาวใหญ่กล่าวชวนก่อนจะหยิบน้ำเปล้าขึ้นมาจิบ “รับรองจะเปลี่ยนเป็นแบรนด์นิวมะลิเลย”

“ถ้าคุมระดับเจ๊คงไม่ไหว...ยังอยากตามใจปากอยู่บ้างน่ะ” มะลิพูดอย่างตะกุกตะกัก

“มะลิเชื่อมือไก่เถอะ ไก่ออกแบบให้เข้ากับมะลิแบบที่สุดเลยนะ! ไก่จินตนาการมะลิในชุดตลอดการวาดเลย อื้ม! รับรองว่าต้องไม่ผิดหวัง” กุ๊กไก่ผงกหัวอย่างถี่รัว ก่อนจะวางมือบนบ่าของสาวหัวแดงที่ดูฝ่อลง

“อื้อ! เชื่อมือไก่เลย” นายคิ้วแผลพูดไม่ค่อยได้ความเพราะยังมีอาหารอยู่เต็มปาก ถ้าอยู่ในระยะฝ่ามือของไพลินคงโดนโจมตีด้วยท่าไม้ตายขั้นสุดยอดไปแล้ว

หลังจากกินเสร็จพวกเขาก็พากันไปเดินเล่น รอบตัวมหาวิทยาลัยเต็มไปด้วยอาหารมากมาย แต่ตอนนี้พวกเขามีเป้าหมายคือไปหาของหวานตบท้ายหลังจากกินลาบที่สุดแสนจะเปรี้ยวปาก

พวกเขามาหยุดอยู่ที่หน้าร้าน MIXUE ร้านไอศกรีมเจ้าดังจากจีน กุ๊กไก่ที่ดูตื่นเต้นกว่าจึงเข้าไปต่อแถวแล้ว ทุกคนเองก็ไปตามกัน ๆ มีเพียงเหมยลี่ที่ดูลังเลอยู่

“ไม่ชอบกินไอติมเหรอ?” ไพลินที่ยืนรอถามขึ้นมา

“ลี่ไปอ่านมาว่าถ้ากินของที่หวานมากจะมีผลต่อเสียงร้องอะสิ เลยคิดว่าอาจจะขอผ่านก่อน” เจ้าหล่อนพูดเรื่องที่กังวลใจออกมา

“กินน่ะกินได้อยู่แล้ว แค่ต้องดื่มน้ำให้มาก ๆ ก็พอ อย่าเคร่งถึงระดับนั้นเลย”

สาวใหญ่จูงสาวน้อยให้มาต่อคิวร่วมกับคนอื่น ๆ

“ชื่อเหมยลี่ทั้งทีก็ลองกินร้านจีนหน่อยสิ” ส่งยิ้มให้กับคู่สนทนา

“แบบนั้นก็ได้เหรอ?” เธอไม่รู้จะหัวเราะดีมั้ย เนื่องจากไม่รู้ว่าไพลินจริงจังหรือเล่นมุก เพราะคำพูดคำจาของสาวใหญ่มักจะเป็นโล้เป็นพายอยู่เสมอ อันที่จริงแปลกใจตั้งแต่เธอยอมกินไอติมด้วยแล้ว กับคนที่รักสุขภาพเสียขนาดนั้น

หลังจากนั้นไม่นานพวกเขาจะได้ไอติมมากันคนละถ้วย เมื่อกินเสร็จก็พากันแยกย้ายกลับหอ เป็นวันที่ค่อนข้างและสนุกมากอีกวันสำหรับโกโก้

เจ้าหนุ่มกลับมาถึงหอพักพร้อมกับมะลิ และทันทีกลับเข้าห้องก็เปิดคอมเล่นเกมกับเหล่าเพื่อนชายฉกรรจ์เสียหน่อย มารู้ตัวอีกมีเวลาก็ล่วงเลยมาจนถึงห้าทุ่มซะแล้ว

ตอนนั้นกุ๊กไก่ก็ส่งคลิปตลกเข้ามาในกลุ่มอีกเช่นเคย ก่อนที่จะบอกราตรีสวัสดิ์กับทุกคน โกโก้เองก็เข้าไปตอบข้อความของเจ้าหล่อนเช่นกัน ถึงจะบอกอีกฝ่ายไปว่าฝันดี แต่ตอนนี้เขายังไม่วางแผนจะนอนในเร็ว ๆ นี้อย่างแน่นอน เนื่องด้วยวันนี้เขารู้สึกคึกเป็นพิเศษ สาเหตุมาจากการได้เห็นเหมยลี่เบลติ้งในห้องซ้อมนั่นเอง

หลังจากที่เพื่อนฝูงก๊วนเล่นเกมพากันออฟไลน์ไปจนหมด เจ้าคิ้วแผลก็หยิบกีต้าร์มาซ้อมต่อด้วยความติดลม ระหว่างนั้นก็เปิดดูคลิปเทคนิคการเล่นประกอบไปด้วย เขาเองก็จะดัดแปลงบางท่อนของดนตรีให้ฟังดูสุดยอดเยี่ยมเหมือนกับนักร้องสาวบ้าง

และในระหว่างที่เขากำลังจดจ่ออยู่กับความตั้งใจนั้น เวลาก็ได้ล่วงเลยผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งมาสังเกตเวลาบนขอบจอมอนิเตอร์อีกที เจ้าหนุ่มก็เล่นมาจนถึงตีสามเป็นทีเรียบร้อย ทำเอาสะดุ้งโหยงและหยุดมือบรรเลงกีต้าในทันที

“ฉิบหายละ” เขาอุทานกับตัวเอง “พรุ่งนี้แม่งมีเรียนตอนเก้าโมงอีก ชวยละ ๆ ๆ”

พอนึกได้ก็รีบปิดคอมแล้วเก็บกีต้าร์ก่อนจะตรงดิ่งหาที่นอนทันที แต่พอนึกได้ว่าเริ่มแปลงฟันก็ดีดตัวขึ้นมาเร็วไว ย่ำเท้าเข้าห้องน้ำและจัดการทำความสะอาดช่องปากด้วยความรีบร้อน ก่อนจะพุ่งกลับไปยังเตียงนอนเพื่อข่มตานอน

แต่ด้วยความที่รอบนี้เป็นการเข้านอนอย่างเร่งรัดและไม่ปล่อยให้ร่างกายผ่อนคลายเสียก่อน ดวงตาของเจ้าหนุ่มจึงเบิกกว้างต่อไปเกือบชั่วโมง จนเขาเริ่มจะเชื่อแล้วถ้าเราพยายามที่จะนอน เราก็จะไม่หลับ

เขานอนพลิกตัวไปมาอยู่นานนม กว่าเจ้าหนุ่มจะหลับได้ก็เกือบที่จะตีห้าแล้ว ซึ่งอีกเพียง 3 ชั่วโมงนาฬิกาปลุกของเขาก็จะดัง เรียกได้ว่าพรุ่งนี้มีโอกาสที่เขาจะหลับในคาบแรกเป็นอย่างสูง และก็อาจจะฝันกลางวันถึงการซ้อมแข่ง CSU Band ก็เป็นได้

***